

ABBI GLINES

Hou me vast

Karakter Uitgevers B.V.

PROLOOG

Sienna

‘Doe ze verder uit elkaar,’ fluisterde Dustin hijgend in mijn oor, en hij drukte mijn linkerknie tegen de leren stoel achter in zijn auto.

Ik dacht dat we inmiddels een routine uitgewerkt hadden, maar soms wilde hij iets anders. Dus moest ik me aanpassen. Het was lastig om mijn gedachten erbij te houden.

Aanvankelijk had het pijn gedaan. Nu was het alleen nog onprettig. Maar ik hield van Dustin en hij wilde seks hebben, dus deed ik het voor hem. Dat betekende dat hij een paar avonden per week heel hard in mijn tepels kneep en vervolgens deed waar hij voor gekomen was. En dan was het weer voorbij. Maar het was het waard, omdat ik op deze manier dicht bij hem kon zijn. Ik voelde de laatste tijd een afstand tussen ons... en dit stelde me gerust. Op deze manier waren we in ieder geval samen en ging het weer goed tussen ons.

‘Zo?’ Ik tilde mijn been op, om hem tegen de bovenkant van de stoel te laten rusten.

‘Ja, schatje, precies zo. Fuck, je bent altijd zo strak. Het is bijna onmogelijk om bij je binnen te komen.’

Dat was ik met hem eens. Daarom vond ik het ook zo onprettig. Je zou denken dat er een manier moest zijn om het makkelijker te maken. Maar hij begon er nooit over en ik vroeg er niet naar.

‘O god, ja... Schatje, dit is zo lekker, aaah!’ Hij gooide zijn hoofd naar achteren en zijn ogen rolden naar achteren in zijn hoofd.

Dat betekende dat het afgelopen was. Voorbij. Gelukkig maar.

Toen hij van me af klom, ging ik snel rechtop zitten, voor het geval

hij een tweede ronde wilde. Het voelde alsof hij me deze keer een spagaat had laten maken. Dat wilde ik niet nog een keer doen.

‘Je weet dat we ooit gaan trouwen, toch?’ Dustin hielp me mijn rok weer goed te doen en gaf me mijn slipje aan.

Ik had hem nooit laten weten hoe onzeker ik erover was dat we zo vaak seks hadden, maar hij kende me erg goed. Hij was al mijn hele leven mijn beste vriend en toen we op een gegeven moment meer dan vrienden werden, verbaasde dat niemand.

Ik hield al van Dustin Falco sinds we beiden nog kinderen waren, dus het was niet meer dan logisch dat onze relatie zich ontwikkelde... ook al wist ik niet zeker of dit nu was wat ik wilde. Onze relatie was de afgelopen twee jaar zo veranderd.

Of misschien was het gewoon Dustin die de afgelopen twee jaar erg was veranderd. Soms herkende ik hem niet meer. Ik had hem leren kennen als de jongen van de overkant, die gemakkelijk in de omgang was en op wie je altijd kon vertrouwen. Dat was de jongen op wie ik zo gek was. Maar nu was hij de grote basketbalster die allerlei records had verbroken en enorme belangstelling kreeg van scouts van verschillende universiteiten. Meisjes waren gek op hem, jongens waren jaloers op hem. Hij genoot van al die aandacht. Hij wist dat hij bijzonder was en deed daar niet bescheiden over.

Maar ik hield van hem, dus accepteerde ik die verandering. Tenminste, dat probeerde ik. Ook had hij eigenlijk alleen nog maar tijd voor me als hij seks wilde. De rest van de tijd had hij het te druk met basketballen... en drinken met zijn vrienden. Ik was twee keer meegegaan naar de feestjes waar hij naartoe ging, maar dat deed ik niet meer. Hij was beide keren zo dronken geworden dat ik in mijn eentje naar huis had moeten lopen. Als ik niet op de afgesproken tijd thuis kwam, zouden mijn ouders me tot mijn dertigste huisarrest geven.

Ze vertrouwden Dustin, maar hadden eigenlijk geen idee wie hij was. Niet meer. Mijn ouders zouden het nooit goed vinden als ze wisten dat ik naar feestjes ging. Ik moest eerder thuis zijn dan ieder ander van mijn leeftijd. Dat frustreerde Dustin, maar hij verzekerde me er altijd van dat hij het mij niet kwalijk nam en dat hij eromheen zou werken.

‘Je bent weer stil, lieverd. Dat betekent dat je van slag bent. Wat heb ik nu weer gedaan?’ vroeg Dustin, terwijl ik mijn slipje weer aantrok.

‘Niets. Gewoon in gedachten verzonken. Ik ben niet van slag,’ stelde ik hem gerust. Dit deed ik altijd: ervoor zorgen dat hij gelukkig was en zich nergens zorgen over maakte.

Hij boog naar me toe en raakte mijn wang aan. Zijn lieve blik herinnerde me aan de jongen op wie ik jaren geleden verliefd was geworden. ‘Je bent de ware voor me, Sienna Roy. De enige. Dat weet je toch?’

Ik knikte. Dat vertelde hij me al sinds onze eerste zoen. Een zoen die misschien wel nooit zou hebben plaatsgevonden als Dustins oudere broer, Dewayne, me geen aandacht had gegeven. Niet dat hij me dát soort aandacht had gegeven. Niet het soort aandacht dat hij meisjes van zijn leeftijd gaf. Toen Dustin en ik op de nieuwe school begonnen, zat Dewayne al in zijn laatste jaar. Zijn vriendengroep was er de baas geweest. Zij hadden het voor het zeggen.

Op onze eerste dag had Dustin me achtergelaten om op te kunnen trekken met het basketbalteam en de oudere jongens, die hem graag in hun groep opnamen. Ik kende nog bijna niemand, vanwege mijn strenge ouders. Maar Dewayne zag me in de gang en hielp me de dag door te komen. Tijdens de lunchpauze in de grote kantine was Dustin bij zijn nieuwe vrienden gaan zitten, zonder mij uit te nodigen. Ik was zo overweldigd door de plek dat ik besloot om mijn lunch buiten op te eten, onder een boom. In mijn eentje. Tot Dewayne Falco me

zag en naast me kwam zitten. Zo ging het een tijdje. Maar hoe meer aandacht hij me gaf, hoe meer aandacht Dustin aan mij begon te besteden. Het duurde niet lang voor ik Dustins vriendinnetje was.

‘Ik hou van je, lieverd. Je bent mijn meisje. Ik vind het verschrikkelijk dat we gehaast moeten doen en dat ik je niet gewoon mee naar een bed kan nemen dat is omringd met kaarslicht. Dat is wat je verdient. Dat is wat ik voor je wil. Maar we moeten dit nu eenmaal verborgen houden voor je ouders. Gelukkig zullen ze je niet je hele leven lang onder de duim kunnen houden. Op een dag zul je van hen verlost zijn.’

Ik knikte. Daar had hij gelijk in. Op een dag zou ik gaan studeren en dan kon mijn vader me niet meer verstikken met zijn beschermingsdrang. Dan moest hij me mijn eigen keuzes laten maken.

‘Ik hou ook van jou,’ zei ik tegen hem.

Hij grijnsde en leunde naar me om me een zacht kusje te geven. Na de seks behandelde Dustin me altijd als een schat. Hij wilde me laten weten dat hij me koesterde. Die momenten maakten het waard om de rest te doorstaan. Want het eerlijke verhaal was dat ik niet van seks hield. Het was onprettig en pijnlijk en ik begreep niet waarom andere meisjes het zo leuk vonden. Aan Dustins gezicht te zien als hij klaarkwam, vond hij het fantastisch. Maar ik had er nooit prettige gevoelens bij. Het enige wat ik er leuk aan vond, was zien dat hij ervan genoot. Verder zag ik er altijd tegen op.

‘We hebben nog een kwartier voor je thuis moet zijn,’ zei Dustin.

Dit was inmiddels ons avondritueel geworden. Hij bracht me thuis en dan ging hij er weer vandoor om naar een feestje te gaan of te basketballen. Ik vond het niet leuk om te bedenken dat hij ’s avonds optrok met andere meisjes, alcohol dronk en tot laat wakker bleef. Ik had hem ooit verteld dat ik me zorgen maakte dat hij mijn ouders’

regels zat zou worden en het uit zou maken. Maar hij had me ervan verzekerd dat hij van mij hield en alleen van mij. Voor altijd.

‘Shit!’

Ik schrok van zijn uitroep en keek snel naar hem op. Hij hield zijn gebruikte condoom op. Het sperma dat netjes aan de binnenkant hoorde te zitten, bedekte ook de buitenkant van het rubber.

‘Het condoom is gescheurd,’ zei hij, voor hij het uit het raam gooide. ‘Dat is verdomme al de tweede keer dat dit gebeurt met het pak dat ik vorige week heb gekocht. Ik ga een ander merk kopen,’ mopperde hij.

‘Ik wist niet dat er al eerder een gescheurd was.’ Ik dacht terug aan de tijd die ik afgelopen week in Dustins auto had doorgebracht.

Hij trok even wit weg en haalde toen zijn schouders op. ‘Ik wilde niet dat je je zorgen maakte. Het maakte me even pissig, maar daarna ben ik het vergeten. Maar dit is al de tweede keer. Ik zal nieuwe kopen. Maak je maar geen zorgen.’ Hij knipoogde naar me, trok zijn spijkerbroek op en ritste hem dicht.

‘Kom, dan breng ik je naar huis.’ Hij deed de autodeur open en stapte uit. Toen stak hij zijn hand naar me uit om me te helpen. Zodra we beiden buiten stonden, sloeg hij zijn armen om me heen en haalde hij diep adem. ‘Ik weet niet wat ik zonder jou zou moeten, Sienna. Ik hou zo verdomd veel van je. Je bent mijn anker. Je houdt me in balans en met beide benen op de grond. Ik kan je met alles vertrouwen.’

Dit was de oude Dustin. Mijn beste vriend. De jongen van de overkant die ik al mijn hele leven kende. Niet de populaire sporter die te veel dronk op feestjes.

Ik ging op mijn tenen staan om hem te zoenen... maar hij moest nog steeds naar me toe buigen om bij mijn lippen te kunnen. Dustin

was inmiddels zelfs langer dan zijn oudere broer. Ze waren beiden erg lang. Maar Dewayne had bredere schouders en aan zijn gespierde lijf kon je zien dat hij een man was. Dustin was nog een jongen... maar wel mijn jongen.

En toch kon ik het niet laten om naar Dewayne te kijken wanneer ik daarmee wegkwam. Elke keer dat Dewayne buiten zijn auto waste, stond ik achter mijn gordijnen toe te kijken. Elke kans die ik kreeg om stiekem een glimp van hem op te pikken, greep ik met beide handen aan.

De dag dat Dewayne naast me was gaan zitten met de lunch, was hij mijn held geworden. Hij had me gered. En daarna was hij nog vaak te hulp geschoten. Dat deze enorme jongen er altijd voor me was, riep gevoelens in me op die ik gewoon niet kon beheersen. Ook al probeerde ik ze te onderdrukken. Dat lukte me gewoon niet.

Ik was verliefd op Dustin Falco, maar ik aanbad zijn oudere broer als een afgod... wat ik alleen aan mezelf durfde toe te geven. Hij was gewoon zo knap dat geen enkel meisje hem kon negeren.

Die nacht, toen ik onder de lakens lag en mijn gedachten afdwaalden naar Dewayne (want alleen 's nachts in mijn eigen bed durfde ik te fantaseren over vreemdgaan met de oudere broer van mijn vriendje), hoorde ik de sirenes. Die waren zeer ongebruikelijk voor Sea Breeze. Het was een klein stadje en je hoorde hier bijna nooit ambulances, politieauto's en brandweerauto's allemaal naar dezelfde locatie rijden. Maar ze werden steeds luider en ik begon te beseffen dat er iets ernstigs aan de hand was. Ik stapte het bed uit, liep naar het raam en keek naar de weg. Ik kon de sirenes horen, maar zag de voertuigen niet. Het enige wat ik wist, was dat ze dichtbij waren.

Het geluid stierf niet weg, maar werd juist steeds luider en er kwa-

men steeds meer hulpverleningsvoertuigen bij. Ik sloeg mijn deken om me heen en ging in het raamkozijn zitten. Ik kon niet slapen met al deze herrie en vond het belangrijk om te bidden voor degene voor wie al deze voertuigen waren uitgerukt. Mijn ouders hadden me kerkelijk opgevoed en ik geloofde sterk in het effect van bidden.

Net toen ik mijn ogen dichtdeed, ging de deur van mijn slaapkamer open. Ik draaide me om en zag mijn moeder in de deuropening staan met een geschrokken uitdrukking op haar gezicht. Was pap thuis? Plotseling werd ik overspoeld door angst. Ik stond op en keek haar aan.

‘Wat is er aan de hand, mama?’ vroeg ik. ‘Is pap thuis? Jawel, toch?’

Ze knikte. ‘We zijn er.’ Ze legde haar hand op haar hart en haalde diep adem. ‘Dat is niet...’ Ze liet een stilte vallen en deed haar ogen dicht.

Ik liet de deken op de grond vallen en liep naar haar toe. Ze maakte me bang. ‘Mam, vertel me alsjeblieft wat er aan de hand is.’

Ze keek naar me op en ik zag tranen in haar ogen. ‘Het is Dustin, lieverd.’

‘Dustin?’ Ik bleef stilstaan en greep naar het eerste wat ik kon vinden om mezelf staande te houden.

Ze knikte. ‘Je vader heeft net de dominee aan de telefoon gehad. Hij is nu onderweg naar het huis van de familie Falco. Dustin heeft zijn auto om een boom gevouwen...’ Haar stem stierf weg.

Hij heeft zijn auto om een boom gevouwen? Hoe dan? Ik was twee uur geleden nog bij hem geweest.

‘Maar gaat het goed met hem?’ vroeg ik, terwijl de sirenes bleven gaan. Hoe kon het ooit goed met hem gaan, als er zoveel hulpdiensten op de plaats van het ongeval af waren gekomen?

Mama schudde haar hoofd. ‘Nee, Sienna. Het gaat niet goed met hem. Hij... hij is er niet meer, lieverd.’